

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธรรมชาติของมนุษย์เมื่อมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก็เกิดเป็นสังคมมนุษย์ขึ้น สังคมของมนุษย์เริ่มมาจากสังคมเล็กๆ คือ ครอบครัว จากนั้นก็มีการรวมตัวกันมากขึ้นจนกลายเป็นสังคมระดับต่างๆ ได้แก่ สังคมครอบครัว สังคมเมือง สังคมประเทศชาติ และสังคมโลก ไม่ว่ามนุษย์จะอยู่ในสังคมระดับใดก็ตาม การดำเนินชีวิตของมนุษย์ในแต่ละสังคมย่อมต้องมีการติดต่อสื่อสารกัน เพื่อเรียนรู้สิ่งต่างๆ ร่วมกัน ถ่ายทอดความรู้สึกร่วมกันคิดให้มีความเข้าใจกันในสังคมนั้นๆ และสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกันก็คือ ภาษา (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2547, หน้า 1) เมื่อมนุษย์อยู่รวมกันในสังคม มนุษย์จะเรียนรู้ภาษาได้จากการ ได้ยิน ได้ฟังผู้อื่นแล้วจึงเลียนแบบ เช่น เด็กๆ เมื่อเริ่มหัดพูด พ่อแม่หรือผู้ที่ใกล้ชิดก็จะสอนให้เด็กพูดตามบ้าง พูดให้เด็กฟังแล้วให้เด็กเลียนแบบบ้าง การเรียนรู้ทางภาษาก็จะค่อยๆ เพิ่มพูนและพัฒนาขึ้นตามวัย ตามประสบการณ์ ตามความสามารถ และตามสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น เมื่อมนุษย์มีการเรียนรู้ภาษาก็ย่อมมีส่วนช่วยถ่ายทอดและสืบสานภาษาในสังคมของตนให้พัฒนาและมีความเจริญที่มั่นคงต่อไป นอกจากนี้ยังอาจเผยแพร่ไปสู่สังคมอื่นๆ ได้ (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2547, หน้า 4)

สังคมปัจจุบันเป็นยุคที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้มนุษย์ติดต่อกันได้อย่างรวดเร็ว ภาษาจึงเป็นช่องทางการสื่อสารที่สำคัญและมีบทบาทต่อมนุษย์มาก เพราะภาษาเป็นเครื่องมือและเป็นทักษะสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน (หรรษา นิลวิเชียร, 2535, หน้า 7) และบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีย่อมจะได้เปรียบในการดำรงชีวิต เพราะสามารถรู้เท่าทันเหตุการณ์ และความเป็นไปต่างๆ ได้ดี ดังนั้น การพัฒนาประชากรของประเทศจึงต้องคำนึงถึงแนวโน้มและการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่จะต้องพัฒนาให้ประชากรมีทักษะการสื่อสารและการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพทัดเทียมและสามารถแข่งขันกับนานาชาติได้ ซึ่งต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่ในระดับปฐมวัย 0-6 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เด็กมีพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (อารี สันทลวี, 2537, หน้า 183)

การพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะในวัย 2-7 ปี เป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (อารี สันทนต์, 2537, หน้า 183) เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการเรียนรู้การใช้ภาษาของตนทั้งด้านความหมาย ประโยค และเสียงจากสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ (हररषषष ढलवलषषष, 2535, หน้า 206) ถ้าเด็กรู้คำศัพท์มากเพียงใดก็จะเข้าใจคำชี้แจงหรือคำอธิบายผู้อื่นและเข้าใจเรื่องราวต่างๆที่อ่านเล่าให้ฟังได้เพียงนั้น (สมาคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2528, หน้า 123) ภาษาไม่เพียงเครื่องมือสื่อความหมาย แต่ยังเป็นแนวทางในการแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตมนุษย์ การส่งเสริมให้เด็กใช้ภาษาที่ถูกต้อง จึงช่วยให้เด็กสามารถแสดงความคิดความเข้าใจของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น (เขवलषषष เดษษคषषष, 2528, หน้า 50) การพัฒนาทักษะภาษาต้องอาศัยทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การพูด ฟัง อ่าน และเขียน ที่พัฒนาไปพร้อมๆกัน (เขवलषषष เดษษคषषष, 2528, หน้า 50)

การจัดประสบการณ์และกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยมีหลายรูปแบบหลายวิธี เช่น การเล่านิทาน การท่องบทกลอน คำคล้องจอง การแสดงละคร และการแสดงบทบาทสมมติ เพราะเด็กในวัยนี้มีจินตนาการสูง สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆตามความคิดได้ เราควรให้โอกาสเด็กในการเล่าเรื่องที่เด็กเห็นเด็กรู้ ถ้าผู้ใหญ่ควรอธิบายให้ถูก การพูดการสนทนาจะทำให้เด็กพัฒนาภาษาได้ดี (กฤตยา ตันตลผลลลลลลล, 2542, หน้า 112)

การจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นการจัดการศึกษาก่อนภาคบังคับที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในอันที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กปฐมวัย ได้รับการพัฒนาไปนทลลลลลที่ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับวัยและพัฒนาการ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กปฐมวัยซึ่งหมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 0-5 ขวบนั้น เป็นวัยทองของชีวิต ด้วยเป็นวัยที่มีพัฒนาการทุกด้าน เจริญเติบโตในอัตราที่สูงสุดโดยเฉพาะระบบประสาทและสมองซึ่งจะเติบโตได้ร้อยละ 80 ของผู้ใหญ่ เป็นระยะที่เกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดในชีวิต (อุดมลักษณ์ กฤตลลลลล และคณษษ, 2539, หน้า 1) การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีจุดหมายเพื่อให้เด็กมีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรง มีจิตใจดี มีคุณธรรม จริยธรรมและควรตระหนักถึงความสำคัญในการแสวงหาความรู้ในการทำกิจกรรมและการจัดประสบการณ์ตรง ตามจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ในการแสดงออกทางศิลปะและสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมของเด็กปฐมวัยควรจัดในลักษณะการใช้สื่อการสอนเป็นสำคัญ เพื่อพัฒนาตนเองในทุกๆ ด้าน (เขवलषषष เดษษคषषष, 2525, หน้า 7)

ในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนที่แยกเป็นวิชาๆ ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเรียนวิชาต่างๆ มาสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้การเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากวิชาและประสบการณ์ต่างๆ เข้าด้วยกัน ช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้จากวิชาหนึ่งไปยังวิชาที่

นำมาผสมผสาน เป็นการส่งเสริมให้มีการขยายโลกทัศน์และวิสัยทัศน์ให้กว้างขึ้น ตอบสนองความสามารถทางพหุปัญญาของผู้เรียนและตอบสนองต่อความสามารถที่จะแสดงออกทางอารมณ์ (emotional intelligence) นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงและสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้ จนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายมากขึ้น สอดคล้องกับข้อความในมาตรา 24 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (นพเก้า ณ พัทลุง, 2548 อ้างถึงใน กรมวิชาการ)

การเรียนรู้โลกภายนอกด้วยประสาทสัมผัส (senses perception) เป็นธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กอยู่แล้ว และกิจกรรมศิลปะเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่ฝึกให้เด็กรู้จักนำเอาธรรมชาติของตนเองที่มีอยู่ มาใช้เก็บเกี่ยวความรู้ต่างๆ ที่อยู่รอบตัว โดยเฉพาะความรู้อันจะเป็นพื้นฐานพัฒนาวุฒิภาวะทางสุนทรียภาพให้แก่ตน

นอกจากนั้นระหว่างการแสดงออกทางศิลปะ เด็กยังอาจได้รับประสบการณ์ที่นอกเหนือไปจากประสบการณ์ทางสุนทรียภาพอีกมากมายอาจจะเรียกว่าเป็นประสบการณ์หรือความรู้ทางอ้อมที่ได้จากงานศิลปะ ได้แก่ ประสบการณ์ทางสังคม ประสบการณ์ในการใช้เครื่องมือต่างๆ รู้จักวัสดุต่างๆ เป็นต้น ซึ่งมีส่วนช่วยพัฒนาการเจริญเติบโตทางกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็ก

มาเรีย มอนเตสซอรี ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการแสวงหาความรู้ของเด็กไว้ว่า เด็กจะใช้ความรู้สัญชาตญาณของตนเองดูดซึมรับเอาความรู้เข้าสู่ตัวเองโดยตรง ซึ่งใครก็ไม่สามารถอธิบายกระบวนการเหล่านี้ได้ เช่นการเรียนรู้ในเรื่องการใช้ภาษา เป็นต้น ข้อคิดของ มอนเตสซอรี ดังกล่าวนี้นับว่าสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กเล็กๆ อย่างมากซึ่งกิจกรรมศิลปะจะช่วยเสริมการเรียนรู้ตามธรรมชาตินี้ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ

(1) เสริมการเรียนรู้เชิงสังเคราะห์ หมายถึง การส่งเสริมให้เด็กได้รวบรวมประสบการณ์จากการสัมผัสเข้ามาจัดรวมกันไว้อย่างมีเอกภาพ เช่น เมื่อให้เด็กวาดภาพ เด็กก็จะนำเอาประสบการณ์ย่อยๆ ของเส้น สี รูปร่างต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกันตามความรู้สึกและจินตนาการของตนเอง หรือเพื่อให้เด็กใช้เศษวัสดุ ที่มีรูปร่างสีสันต่างๆ มาประกอบกัน ให้เกิดเป็นรูปทรงตามความรู้สึกและจินตนาการ เป็นต้น

(2) เสริมการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ หมายถึง การส่งเสริมให้เด็กสัมผัสรับรู้ความรู้สึกและประสบการณ์ย่อยๆ ระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะ เช่น ได้รู้ค่าศัพท์พื้นฐานทางศิลปะ ได้แก่ ชื่อสีต่างๆ ชื่อวัสดุเครื่องมือ หรือได้เรียนรู้และแก้ปัญหาขั้นตอนของการทำงาน เป็นต้น ประเภทของกิจกรรมศิลปะแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ กิจกรรมศิลปะสองมิติ กิจกรรมศิลปะสามมิติ กิจกรรมศิลปะผสมผสานสองมิติ สามมิติ (พีระพงษ์ กุลพิศาล, 2536, หน้า 33-35)

ศิลปะเด็ก คือ ศิลปะที่เด็กแสดงออกให้ปรากฏเป็นผลงานที่รับรู้ได้ โดยเริ่มจากการรับรู้โลกภายนอก ผ่านการเสนอความรู้สึกนึกคิด และแสดงออกผ่านสื่อต่างๆ เช่น สี ดิน ไม้ ฯลฯ เด็กจะแสดงออกตามความพึงพอใจเฉพาะตัวของเด็กแต่ละคน จากการปฏิบัติงานศิลปะนั้นเด็กจะมีโอกาสได้สำรวจตรวจสอบโลกภายนอกมากมายหลายแง่มุม ได้มองเห็นความผิดแผกแตกต่างกันของสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการทางธรรมชาติอย่างค่อยเป็นค่อยไปและใจจดใจจ่อ ไม่ใช่รับรู้สภาพแวดล้อมอย่างผิวเผิน การที่เด็กได้สำรวจตรวจสอบและพินิจพิเคราะห์นั้น จะช่วยให้เด็กได้เข้าใจการเปลี่ยนแปลงในสิ่งต่างๆ รอบตัวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตเด็กได้ดีขึ้นด้วย

ศิลปะเด็กเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กรู้จักเลือกสรร และสร้างสรรค์งานด้วยวัสดุต่างๆ เป็นการเสนอความรู้สึกนึกคิดผ่านวัสดุเหล่านั้น สร้างความประทับใจให้กับตนเองในขณะที่ปฏิบัติงาน และสร้างความภาคภูมิใจที่สามารถสร้างงานให้สำเร็จลงได้ นอกจากนี้ ยังเป็นการสร้างความรู้สึกรื่นรมย์ต่อผลงานศิลปะ ผลงานศิลปะที่มีความสัมพันธ์กับสังคม วัฒนธรรม และการเมือง ซึ่งมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันด้วยเช่นกัน

ประสบการณ์ทางศิลปะจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และช่วยส่งเสริมสติปัญญาของเด็กให้ดีขึ้น เพราะประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ศิลปะ เด็กจะต้องคิด สำรวจตรวจสอบ สร้างสรรค์ให้สัมพันธ์กับวัสดุเป็นการช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยการกระทำจริงและมีประสบการณ์ตรงศิลปะช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ ช่วยให้เด็กได้ทดลองค้นคว้า ได้พบเป้าหมายการแสดงออกพฤติกรรมเหล่านี้ย่อมพัฒนาให้เกิดประสาทรับรู้ในการรับรู้ มั่นใจในความคิดและกล้าแสดงออก ซึ่งนั่นเป็นวิถีทางที่มีผลต่อการพัฒนาทางสติปัญญานั้นเอง (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2539, หน้า 60-61, 104)

กิจกรรมศิลปะเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในแง่ของการส่งเสริมและพัฒนาในด้านต่างๆ ของเด็ก หากครูผู้สอนได้มีการนำศิลปะมาบูรณาการกับวิชาสามัญของเด็ก จะสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ต่างๆ ที่บกพร่องได้ เนื่องจากกิจกรรมศิลปะเป็นสิ่งที่ส่วนใหญ่แล้วเด็กมีความสนใจ ทั้งยังช่วยพัฒนาในด้านกล้ามเนื้อมือกับตาที่ต้องสัมพันธ์กัน ช่วยผ่อนคลายความเครียด ส่งเสริมให้มีความคิดจินตนาการสร้างสรรค์ รู้จักทำงานต่างๆ ได้ด้วยตนเอง และยังช่วยให้เกิดสมาธิอีกด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมทางด้านศิลปะมาใช้พัฒนาทักษะการพูดเล่าเรื่องเพื่อเสริมความสนใจ ช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้และสามารถพูดสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยมองเห็นว่ากิจกรรมศิลปะนี้มีความน่าสนใจและเป็นจุดเริ่มต้นในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนในรายวิชาอื่นๆ กิจกรรมศิลปะน่าจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ครูผู้สอนในรายวิชาอื่นนำมาประยุกต์และปรับใช้ในการเรียนการสอนของตนก็จะสามารถช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจและอยากที่จะเรียนรู้ เกิดสมาธิในการทำกิจกรรมและสามารถเรียนรู้ได้นานขึ้น ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี และเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพมากยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสีทำให้ทักษะการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพิมพ์ภาพทำให้ทักษะการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสีกับกิจกรรมการพิมพ์ภาพ ทำให้เด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีมีทักษะการพูดเล่าเรื่องแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีก่อนและหลังจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสี
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีก่อนและหลังจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพิมพ์ภาพ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีระหว่างกิจกรรมการวาดภาพระบายสีกับกิจกรรมการพิมพ์ภาพ

สมมติฐานการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสีทำให้เด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีมีทักษะการพูดเล่าเรื่องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพิมพ์ภาพทำให้เด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีมีทักษะการพูดเล่าเรื่องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสีกับกิจกรรมการพิมพ์ภาพ ทำให้เด็กชั้นปฐมวัยโรงเรียนสวนลุมพินีมีทักษะการพูดเล่าเรื่องแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นปฐมวัยปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสวนลุมพินีจำนวน 30 คน

2. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจงเลือกห้องเรียน ชั้นปฐมวัยปีที่ 2 ห้อง 1 ด้วยการเลือกจับคู่คะแนนความสามารถในการเล่าเรื่องออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ทำการศึกษา

การศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้สรุปตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น คือการจัดกิจกรรมศิลปะต่างกลวิธี

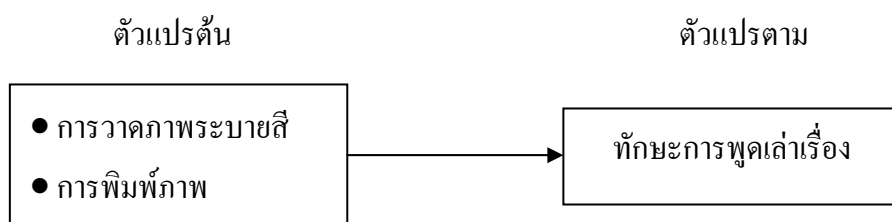
3.1.1 การวาดภาพระบายสี

3.1.2 ภาพพิมพ์

3.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดเล่าเรื่อง

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้สรุปตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมศิลปะ หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อมุ่งเน้นให้เด็กได้แสดงออกตามความรู้สึกละและจินตนาการ โดยใช้กิจกรรมศิลปะหลัก 3 กิจกรรม ดังนี้คือ การวาดภาพระบายสี การพิมพ์ภาพและการประดิษฐ์

การวาดภาพระบายสี หมายถึง การขีด จี๊ด เขียน ระบายด้วยสีชนิดต่างๆ ด้วยวิธีต่างๆ กัน ผลงานจะเป็นลักษณะแบบ 2 มิติ

การพิมพ์ภาพ หมายถึง การถ่ายทอดรูปแบบจากแม่พิมพ์ออกมาเป็นผลงานที่มีลักษณะเหมือนกันกับแม่พิมพ์ทุกประการ และได้ภาพที่เหมือนกัน มีจำนวนตั้งแต่ 2 ขึ้นขึ้นไป

ทักษะการพูดเล่าเรื่อง หมายถึง การสื่อสารความคิดจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง โดยอาศัยนำเสียงภาษา และกิริยาท่าทางเป็นสื่อ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถทราบได้ว่ากิจกรรมศิลปะต่างรูปแบบมีผลช่วยพัฒนาทักษะการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นปฐมวัยให้ดีขึ้นได้
2. ครูสามารถนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมศิลปะไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนของครู ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สนับสนุนการเรียนรู้และสร้างแรงจูงใจให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
3. ทำให้ได้นวัตกรรมคือกิจกรรมศิลปะประกอบบทเรียนเพื่อเพิ่มความน่าสนใจและสร้างเสริมให้นักเรียนมีสมาธิและเรียนรู้ได้ดีขึ้น
4. ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการประยุกต์และจัดกิจกรรมศิลปะให้เข้ากับการสอนในรายวิชาสามัญอื่นๆ ต่อไป